

Warszawa, dnia 24 maja 2018 r.

Departament Budżetu Państwa

BP1.4102.15.2018

Szanowna Pani,

w związku z przesłanym drogą elektroniczną zapytaniem dotyczącym zasad kwalifikowania wydatków inwestycyjnych ujmowanych w paragrafach wydatków 605, 607, 611 i 613, Departament Budżetu Państwa w Ministerstwie Finansów wyjaśnia, co następuje.

Przepisy ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2018 r. poz. 395 z późn. zm.) nie określają granicznej wartości środka trwałego, jaką jednostka powinna przyjąć ustalając dla tego środka trwałego zasady amortyzacji. W tym zakresie jednostki prowadzące księgi rachunkowe w oparciu o przepisy ww. ustawy zobowiązane są do stosowania nadrzędnych zasad rachunkowości, w tym zasady ostrożności i istotności. Określona w art. 7 ustawy o rachunkowości zasada ostrożności zobowiązuje jednostki do uwzględnienia w wyniku finansowym, bez względu na jego wysokość, m.in. zmniejszenia wartości użytkowej lub handlowej składników aktywów, w tym również w postaci odpisów amortyzacyjnych. Natomiast – zgodnie z art. 8 tej ustawy – określając zasady (politykę) rachunkowości należy zapewnić wyodrębnienie w rachunkowości wszystkich zdarzeń istotnych do oceny sytuacji majątkowej, finansowej oraz wyniku finansowego jednostki, przy zachowaniu zasady ostrożności, o której mowa w art. 7 ustawy.

Niemniej jednak, w odniesieniu do jednostek zobowiązanych do stosowania przepisów rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 13 września 2017 r. w sprawie rachunkowości oraz planów kont dla budżetu państwa, budżetów jednostek samorządu terytorialnego, jednostek budżetowych, samorządowych zakładów budżetowych, państwowych funduszy celowych oraz państwowych jednostek budżetowych mających siedzibę poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 1911), należy dodatkowo wskazać, jak poniżej.

Zgodnie z § 7 ust. 2 pkt 6 ww. rozporządzenia jednorazowo, przez spisanie w koszty w miesiącu przyjęcia do użytkowania, mogą być umarżane pozostałe środki trwałe oraz wartości niematerialne i prawne o wartości nieprzekraczającej wielkości ustalonej w przepisach o podatku dochodowym od osób prawnych, dla których odpisy amortyzacyjne są uznawane za koszt uzyskania przychodu w 100% ich wartości, w momencie oddania do użytkowania. Zgodnie z opisem do konta 013 „Pozostałe środki trwałe” ujętym w załączniku nr 3 pod nazwą „Plan kont dla jednostek budżetowych i samorządowych zakładów budżetowych” do ww. rozporządzenia na koncie tym ewidencjonuje się stan oraz zwiększenia i zmniejszenia wartości początkowej środków trwałych, niepodlegających ujęciu na kontach: 011, 014, 016 i 017, wydanych do używania na potrzeby działalności jednostki, które podlegają umorzeniu lub amortyzacji w pełnej wartości w miesiącu wydania do używania.

Mając na uwadze brzmienie § 7 ust. 2 ww. rozporządzenia, jeżeli ustalona przez kierownika jednostki wartość pozostałych środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych nie przekracza wielkości ustalonej w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych, wówczas możliwe jest ich jednorazowe umorzenie. Należy przy tym mieć na uwadze, iż przyjęte przez jednostkę rozwiązanie w tym zakresie powinno znaleźć swoje odzwierciedlenie w stosowanych przez jednostkę zasadach (polityce) rachunkowości.

W zakresie ujmowania wydatków w podziałkach klasyfikacji budżetowej określonej rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 2 marca 2010 r. w sprawie szczegółowej klasyfikacji dochodów, wydatków, przychodów i rozchodów oraz środków pochodzących ze źródeł zagranicznych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1053, z późn. zm.), należy zauważyć, że zgodnie z treścią objaśnień zamieszczonych pod paragrafem „614 Wydatki na zakupy inwestycyjne pozostałych jednostek” z wydatków na cele inwestycyjne wyodrębnione zostały zakupy inwestycyjne (które są klasyfikowane odpowiednio w paragrafach: 606, 608, 612 i 614). Do wydatków tych należy zakwalifikować zakupy środków trwałych, których wartość początkowa jest wyższa od kwoty określonej w art. 16f ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2343 z późn. zm.), a odpisy amortyzacyjne od tych środków trwałych nie są dokonywane jednorazowo lub gdy od nich nie dokonuje się odpisów amortyzacyjnych w przypadkach określonych w tej ustawie.

W związku z powyższym w paragrafach: 606, 608, 612 i 614 mogą być klasyfikowane wydatki na zakup środków trwałych o wartości początkowej powyżej 10.000 zł. Przywołane wyżej rozporządzenie nie wprowadza natomiast ograniczenia w zakresie wartości wydatków inwestycyjnych ujmowanych w paragrafach: 605, 607, 611 i 613, a zatem w paragrafach tych mogą być klasyfikowane wydatki inwestycyjne, niezależnie od tego czy ich kwota przekracza ustalony w art. 16f ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych próg 10.000 zł, czy też nie. Należy jednak pamiętać, że o zaliczeniu wydatków do inwestycji przesądzają rozstrzygnięcia przyjęte w polityce rachunkowości konkretnej jednostki, która winna uwzględniać m.in. przepisy ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości. Pomocny może

być również przepis § 3 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 2010 r. w sprawie szczegółowego sposobu i trybu finansowania inwestycji z budżetu państwa (Dz. U. nr. 238 poz. 1579).

Jednocześnie należy zauważyć, że ostateczną decyzję o sposobie klasyfikowania środków podejmuje, zgodnie z dyspozycją art. 53 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077, z późn. zm.), kierownik jednostki sektora finansów publicznych, który dysponuje pełnią wiedzy o stanie faktycznym określonego zdarzenia i może dokonać szczegółowej analizy charakteru danego dochodu/wydatku.

Z poważaniem,

Anna Maksym
Zastępca Dyrektora
Departamentu Budżetu Państwa
*/podpisano kwalifikowanym podpisem
elektronicznym/*